

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΟΛΟΙ μακάριζαν τη φρούλαϊν Γκέρτα, γιατί οί γονείς της τής δείχναν μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη. "Ο,τι κι' ἂν ἔλεγε, ὅ,τι κι' ἂν ἐπιθυμοῦσε ἀμέσως ἔσπευδαν νὰ τής τὸ φέρουν, ἔστω καὶ ἂν θρικόταν στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Σ' ὅλη τὴν συνοικία, ὅπου ὁ πατέρας της εἶχε ἕνα πλῆθος σπίτια, συζητοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ προνομιοῦχο πλάσμα ποῦ ἦταν γεννημένο γιὰ νὰ νοιώθῃ μόνο τις χαρὲς τῆς ζωῆς.

Κι' ἀλήθεια καμμιά στενοχώρια δὲν εἶχε βασανίσει μέχρι τώρα αὐτὸ τ' ὠμορφο πλάσμα τὸ ὑπερβολικὰ ὅμως ἰδιότροπο καὶ κακό. Τὰ χάδια τῶν δικῶν της εἶχαν χαλάσει τὴν Γκέρτα καὶ τὴν εἶχαν κάνει ἕνα διεστραμμένο κορίτσι. "Ολες ἡ φίλες της καὶ ἡ γνῶστές της ἦταν ἀδύνατο μερικὲς φορὲς νὰ κρύψουν τὴν ἀντιπάθειά τους γιὰτι διαρκῶς ἐκείνη τοὺς φερνόταν μ' ἕναν ἀπότομο καὶ ἐγωιστικὸ τρόπο. Ἡ Γκέρτα δὲν λογαρίαζε κανέναν. "Όταν περνοῦσε κάτι ἀπὸ τὸ μυαλό της καλὸ ἢ κακό ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ πράγματι, γινόταν γιὰτι ὁ Πάουλ Λάουτεν, ὁ πατέρας της, σκόρπιζε γι' αὐτὴν ἄφθονα λεφτά.

Ἡ Γκέρτα μὲ χάδια λοιπὸν καὶ ἐπαίνους τέλειωσε τὸ σχολεῖο της καὶ γράφτηκε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν γιὰ νὰ γίνῃ ζωγράφος. "Όσῶσο δὲν εἶχε καμμιά κλίσι σ' αὐτὴν τὴν τέχνη καὶ δὲν μπορούσε νὰ ζωγραφίσῃ οὔτε ἕνα σπίτι.

Μάταια ὁ πατέρας της τῆς ἀγόραζε ἕνα σωρὸ μολύβια, κραγιόνια καὶ εἰδικὰ χαρτιά καὶ ἀδίκως πλήρωνε τοὺς καθηγητὰς γιὰ νὰ τῆς κάνουν ἰδιαιτέρη μαθήματα. Ἡ Γκέρτα ἦταν ἀδύνατο νὰ τραβήξῃ μιὰ ἴσια γραμμὴ καὶ νὰ κἀνῃ ἕνα σχέδιο. Τὸ μόνο ποῦ κατῶρθωνε ἦταν νὰ μουντζουρώνῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρτιά καὶ νὰ τὰ σκίζῃ κατόπιν ἀπογοητευμένη. Οἱ Λάουτεν, βλέποντας αὐτὴν τὴν ἀπελπισία τῆς κόρης των πηγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴν στενοχώρια.

— Εἶνε ἐκπληκτικὸ, λέγαν, ἡ Γκέρτα μας νὰ στενοχωρῆται γι' αὐτὰ τὰ παληοπράγματα. Δὲν καταλαβαίνουμε γιὰ ποιὸν λόγο κάθεται καὶ βασανίζεται ἔτσι ἐνῶ θὰ μπορούσε ν' ἀσχοληθῇ μὲ κάτι πιὸ εὐχάριστο.

Καὶ τῆς εἶπαν αὐτὴ τὴν παρατήρησί τους. Ἡ Γκέρτα θυμωσε, ἀναστάτωσε τὸ σπίτι καὶ τέλος τοὺς εἶπε:

— Θὰ γίνω ζωγράφος, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ! Θέλω νὰ ξεπεράσω τὴν Μάρθα Βάγγερ ποῦ κάνει τὴν ἔξυπνη ἐπειδὴ ξέρει νὰ φτιάχνῃ τρία παληοδέντρα καὶ νὰ ζωγραφίσῃ μιὰ γρη῏ ἀσχημομούρα. Εἶδατε ἀδιαντροπία; "Ολες ἡ ἐφημερίδες δημοσίεψαν κιόλας τ' ὄνομά της καὶ τὴ φωτογραφία της. Ἀσφαλῶς θὰ τις ἐπλήρωσε καλὰ.

— Αὐτὸ κι' ἐσὺ μπορείς νὰ τὸ κάνῃς! τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Ἀμέσως τώρα θὰ στείλω στίς μεγαλύτερες ἐφημερίδες τὴ φωτογραφία σου καὶ θὰ τοὺς δώσω ἕνα σωρὸ λεφτά γιὰ νὰ τὴ δημοσιέψουν. Μὲ τὰ λεφτά ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Θὲς νὰ γίνῃς, παιδί μου, διάσημη; Γιατι ὄχι. Δικαιώμα σου εἶνε ἀφοῦ ἔχεις ἕναν τόσο καλὸ καὶ τόσο πλοῦσιο πατέρα.

Κι' ὁ Πάουλ Λάουτεν ἔσπευσε ἀμέσως νὰ συνεννοηθῇ μὲ τις ἐφημερίδες γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ κάνουν μιὰ συστηματικὴ ρεκλάμα στὴν κόρη του, ὅπως γίνεται μὲ τὰ διάφορα ἐμπορεύματα, τις ξυριστικὲς μηχανὲς καὶ τοὺς κηλεπιδέσμούς!

"Ἔτσι ὅλο τὸ Βερολίνο δὲν ἀρχήσῃ νὰ μάθῃ ὅτι παρουσιάσθηκε ἕνα καινούργιο ταλέντο, μιὰ μεγάλη καλλιτέχνης ποῦ ἔχει δικὸ της τρόπο ἐκτελέσεως τῶν ἰδεῶν της καὶ ποῦ παρουσιάζει τὰ διάφορα πράγματα μὲ μιὰ νέα καὶ ἐντελῶς πρωτότυπη τεχντροπία.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Γκέρτας γέλασαν πολὺ μ' αὐτὴν τὴν νέα ἰδιοτροπία τοῦ κακομαθημένου πλουσιοκόριτσου.

— Δὲν βαρύνει, εἶπαν. "Όλος αὐτὸς ὁ θόρυβος θὰ πάψῃ ὅταν βαρεθῇ ὁ Λάουτεν νὰ πληρώνῃ ρεκλάμες κι' ὅταν ἡ Γκέρτα κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ νέα τρέλλα της.

Μὰ ἡ δόξα ἦταν κάτι καινούργιο γιὰ τὴν Γκέρτα καὶ δὲν ἐν-

νοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τις μουντζούρες της. "Ἐβλεπε, ὅτι ὅταν περνοῦσε στὸν δρόμο πολὺς κόσμος, στεκόταν καὶ τὴν κυττοῦσε μὲ θαυμασμό καὶ ὅταν εἰσῆρχετο σ' ἕνα κέντρο, ἀκούγε γύρω της ἕναν γενικὸ ψῆθου:

— Εἶνε ἡ Γκέρτα Λάουτεν! Ἡ Λάουτεν ἡ ζωγράφος!

Καὶ σιγά-σιγά τὸ πίστεψε καὶ ἡ ἴδια ὅτι εἶχε γίνῃ κάτι καὶ ὅτι ἦταν δικαιολογημένος αὐτὸς ὁ θαυμασμός.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔσκασε μιὰ τρομερὴ μπόμπα. Μιὰ μέρα τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ καλλιτεχνικὸς κριτικὸς μιᾶς ἐφημερίδος, τῆς πῆρε μιὰ συνέντευξι καὶ κατόπιν τὴν ρώτησε:

— Ἀλήθεια φρούλαϊν Γκέρτα, πότε θὰ μπορέσουμε ν' ἀπολαύσουμε τὰ ἔργα σας; "Όλος ὁ κόσμος τοῦ Βερολίνου ἀνυπομονεῖ νὰ τὰ γνωρίσῃ. Δὲν ἔχετε δίκην νὰ εἰσαστε τόσο ἀφωσιωμένη στὴν τέχνη σας καὶ νὰ μὴ λογαριάσετε κανέναν. Πρέπει νὰ κάνετε μιὰ ἔκθεσι καὶ μάλιστα στὴν αἴθουσα τοῦ πιὸ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πετύχετε. Μπορῶ, λοιπὸν, στὸ ἄρθρο μου ν' ἀναγγεῖλω ἐγὼ πρῶτος αὐτὴ τὴν ἔκθεσι.

Ἡ Γκέρτα παρασυρομένη ἀπὸ τὰ λόγια του τὸν ἄφησε νὰ πιστέψῃ ὅτι τὴν ἐρχομένη ἀνοιξι, ἔπειτα δηλαδὴ ἀπὸ τρεῖς μῆνες θὰ ἔκανε αὐτὴν τὴν ἔκθεσι τῶν ἔργων της. Καὶ ὁ συντάκτης ἔφυγε ἐνθουσιασμένος κι' ἔσπευσε νὰ γράψῃ ἕνα ὠμορφο ἄρθρο γι' αὐτὴν τὴν τόσο σεμνὴ καὶ τὴν τόσο γοητευτικὴ καλλιτέχνη.

Μὰ ἡ Γκέρτα ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἔχασε τὴν ἡσυχία της. Εἶχε κυριευθῇ ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ ἀγωνία. Κάθε ὥρα ποῦ περνοῦσε κάθε στιγμὴ καταλάβαινε ὅτι τὴν ἔκανε νὰ πλησιάζῃ στὴ μοιραία καταστροφή της. "Ἄν τὴν ἀνοιξι δὲν παρουσίαζε τὰ ἔργα της ἦταν χαμένη. "Όλο τὸ Βερολίνο θὰ γελοῦσε εἰς θάρος της καὶ θὰ καταλάβαινε τέλος ὅτι ὄλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἦταν μιὰ καλοπληρωμένη ρεκλάμα!

Οἱ γονεῖς της συμεριζόντουσαν τὴ θλίψι της καὶ ὁ Λάουτεν γιὰ πρώτη φορὰ ἔξυνε μ' ἀμηχανία τὸ κεφάλι του, ξεφυσώντας ἀπὸ τὴν στενοχώρια του.

— Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ, Πάουλ, τοῦ ἔλεγε ἡ γυναίκα του. Δὲν μπορεί ν' ἀφήσουμε τὴν Γκέρτα νὰ γελοιοποιηθῇ. Τί διάβουλο σταμάτησε τὸ μυαλό σου καὶ δὲν κατεβάζῃ καμμιά ἰδέα;

Κι' ὁ χοντρός Πάουλ στέναζε σάν πληγωμένος ταῦρος καὶ στριφογύριζε τὴν νύχτα στὸ κρεβάτι του.

— Ἡ Γκέρτα, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του, εἶνε ἀφοῦ ἀναστάτωσε ὅλην τὴν συνοικία τῶν φτωχῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Βερολίνου βρῆκε τέλος τὸν ἀνθρωπό του. Ἦταν ἕνας νέος ποῦ εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ποῦ διαρκῶς σκεφτόταν τὴν αὐτοκτονία. Κι' ὡστόσο εἶχε ταλέντο. "Ἐνα σωρὸ πίνακες στοὺς τοίχους τοῦ δωματίου του φανέρωναν ὅτι αὐτὸς ὁ ζωγράφος ἦταν καλὸς κι' ὅτι ἂν κάποιος τὸν βοηθοῦσε θάγινονταν ἐνδοξος.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

— Ἡ κόρη μου, τοῦ εἶπε, ἀρρώστησε ξαφνικὰ. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχει ὑποσχεθῇ νὰ παρουσιάσῃ τὰ ἔργα της τὴν ἀνοιξι, πρέπει... κάποιος ἄλλος νὰ τῆς βοηθήσῃ νὰ τὰ τελειώσῃ. Εἶμαι πρόθυμος νὰ πληρώσω ὅποια τιμὴ θέλετε.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

— Σώθηκες, παιδί μου, τῆς εἶπε...

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Γκέρτα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 15)

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

την φτώχεια που τον βασάνιζε. Έγκατεστάθη από την άλλη μεριά στο σπίτι της Ι κέρτας και άρχισε να εργάζεται για λογαριασμό της στο υπερχρό της άτελιε.

Κι' αυτός ο άνθρωπος, όταν ανέκτησε το ηθικό του έκανε αληθινά αριστουργήματα. Κι' αυτή άκομα ή Ι κέρτα, μ' όλη τη ζηλεια της, δέν εκρυβε τόν θαυμασμό της και σιγα-σιγά άρχισε να συμπαθή αυτόν τόν καλλιτέχνη.

Την άνοιξι ή εκθεσι της Γκέρτας εκανε μεγάλη έντύπωσι. Ο κόσμος έμενε κατάπληκτος εμπρός σ' αυτά τα έργα τέχνης και συνεχαιρε την Ι κέρτα με ειλικρίνεια. Μά εκεινη φαινονταν μελαγχολική. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε καταλάβει τ' άκκο που είχε κάνει σ' έναν άνθρωπο. Ο Φρίτς Χόφμαν, ο φτωχός ζωγράφος είχε τσακίσει τη ζωή του και είχε αγωνισθή με την φτώχεια και τη δυστυχία έχοντας την έλπίδα ότι μιά μέρα θ' άνεγνωρίζαν την άξία του. Και ξαφνικά αυτή, ή κλέφτρα, είχε έρθει στη ζωή του για να του πάρη όλη τη δόξα του. Και τότε μετανόησε πικρά για τη διαγωγή της. Και δέν δίστασε να φωνάξη σ' όλον τόν κόσμο:

— Αυτά τα έργα δέν είνε δικά μου. Είνε του Φρίτς Χόφμαν. Τόν πλήρωσα για να εργασθί για λογαριασμό μου!

Οί άνθρωποι που θρισκονταν στην αίθουσα τα είχαν χαμένα. Αυτή ή αποκάλυψι τους άναστάτωσε. Άρχισαν να γελούν και ο πιο οιάσημος κριτικός έσπευσε να πλησιάση την Γκέρτα με συμπόνια και να της πη μ' εύγένεια.

— Είσαστε πειά πολύ ενδοξη, ώστε να μη μπορήτε να μάς κάνετε να σάς πιστέψουμε. Έλάτε, έγκαταλείψατε, επί τέλους, αυτήν την άδικαιολόγητη σεμνότητά σας. Ένας καλός καλλιτέχνης πρέπει να μην ντρέπετε ν' άναγνωρίζη ως καλό τ' όργο του. Σ' άς συνιστώ μόνο ν' άναπαυθίτε λίγο γιατί ή κούρασι των τελευταίων μηνών σ' άς έχει τσακίσει τα νευρα και σ' άς κάνει να λέτε ένα σωρό άκατάληπτα πράγματα. Όσο για τόν Φρίτς Χόφμαν, αυτός είνε ένας μέτριος καλλιτέχνης που δέν άξιζει να θέλετε να τόν κάνετε οιάσημο, έστω κι' αν είσαστε έρωτευμένη μαζύ του.

Και φιλώντας τ' ό χέρι της έφυγε από την εκθεσι για να γράψη έναν νέο ύμνο προς αυτήν την τόσο νέα μά και την τόσο διάσημη καλλιτέχνηδα. Και ή Γκέρτα γύρισε στο σπίτι της με σκυμμένο τ' ό κεφάλι από την ντροπή. Δέν θα μπορούσε πειά να άντικρύση τόν άτυχο Χόφμαν. Ήταν μιά κλέφτρα, μιά κλέφτρα που του είχε κλέψει τη δόξα του και την καρδιά του.

Και δέν ήσυχασε από τις τύψεις της παρά μόνο, όταν τόν παντρεύθηκε.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

Φερνέρ - Σκουαίρ, του εδωσε εκεί πέρα να μυρίση μιά φορεσιά του μικρού Στέφενσον και κατόπιν τόν άφησε ελεύθερο. Ο Ρόπ άρχισε άνήσυχος να μυρίζη τριγύρω τ' ό χώμα και να περιφέρεται διαρκώς στο ίδιο μέρος, χωρίς να μπορή ν' ακολουθήση με την όσφρησι κανένα ίχνος. Έπειτα σιγα-σιγά άρχισε να προχωρή με μεγάλη ώστόσο δυσκολία, ξαναγυρίζοντας στα θήματά του ώσπου στο τέλος ανέκαλυψε κάποιο ίχνος κι' άρχισε να τ' ό παρακολουθή γαυγίζοντας χαρούμενα. Ο Τζέραλντ Ιιώγκ και οί άλλοι άστυνομικοί τόν παρακολούθησαν και τόν είδαν κατάπληκτοι να μπαίνη ύστερ' από λίγη ώρα σ' ένα μικρό σπίτι της Λίμμεν - Στρήτ, που θρισκονταν δυό περίπου συνοικίες πιο πέρα από τ' ό Γκόθερνερ - Σκουαίρ. Σ' αυτό τ' ό μικρό σπίτι καθόταν μιά παράξενη γυναίκα, ή Φερνάντ Σίκελ, που ζούσε από τα μικρά εισοδήματα της πατρικής περιουσίας της. Ήταν μιά μισότρελλη γεροντοκόρη, που άγαπούσε με πάθος τα μικρά παιδιά. Ο Ρόπ λοιπόν ώρμησε μέσα στο σπίτι της άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε γαυγίζοντας μπροστά στην κλειστή πόρτα ενός δωματίου. Οί άστυνομικοί, χωρίς πολλές διατυπώσεις την άνοιξαν άμέσως, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της γεροντοκόρης και θρέθηκαν κατάπληκτοι μπροστά στο χαμένο γυιό του Τζών Στέφενσον!... Ο μικρούλης καθόταν ήσυχά κάτω στο πάτωμα κι' έπαιζε μ' έναν ήλεκτρικό σιδηρόδρομο που του είχε χαρίσει ή Φερνάντ Σίκελ!... Τι είχε συμβή τώρα; Άπλούστατα ή μισότρελλη γεροντοκόρη είχε άπαγάγει τόν μικρό Στέφενσον, χωρίς να ξέρη ποιανού ήταν παιδί, με τόν σκοπό να τ' ό υίοθετήση! Κανείς λοιπόν δέν θα μπορούσε ν' άνακαλύψη τί είχε άπογίνει ο μικρός ήρωας αυτής της περιπετειάς, αν δέν επενέβαινε ή εκπληκτική όσφρησις του Ρόπ!...

Αυτά είνε τα πιο χαρακτηριστικά κατορθώματα των άστυνομικών σκύλων της Νέας Υόρκης κι' από αυτά μπορει κανείς να καταλάβη πόσο είνε πολύτιμοι συνεργάτες των ντέτεκτιβ οί άλλοι Μπόμπηδες και Ρόπ των Άστυνομιών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 22)

μύτη του, τ' ό ένα χέρι του ή τ' ό ένα πόδι του!... Η σύλληψις λοιπόν του ληστάρχου αυτού λύτρωνε την έπαρχία από ένα καταθλιπτικό έφιάλη.

Έτσι, έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο σπίτι μου, όταν ξεαφνα, μπροστά στο άστυνομικό τμήμα, είδα μιά φρικώδη σκηνή που δέν θα μπορέσω να την ξεχάσω ποτέ μου. Ένας από τους στρατιώτες άρπαξε από τα μαλλιά τόν Χό-Λιν-Τσάγκ και στηρίζοντας τ' ό πιστόλι του στον κρόταφο του άρχιληστού, του τίνανε τα μυαλά στον άέρα. Έπειτα, με άπάθεια, έβγαλε στη δημοπρασία τα ρούχα του νεκρού: τις μπότες του, τη στρατιωτική στολή του, τ' ό πουκάμισό του, τη ζώνη του.

— Ι — πάν — κουέν — τσιέν : φώναζε δείχνοντας την ταμπάκiera του. «Μισό δολλάριο!...»

Κ' οί άλλοι Κινέζοι μάλλοναν ποιός θα πρόφταινε ν' άγοράση ένα «ένθύμιο» του Χό - Λιν - Τσάγκ.

Όταν τέλος άπογυμνώθηκε ο αίμόφυρτος νεκρός, οί στρατιώται άρχισαν να μοιράζουν στον κόσμο τις σάρκες του. Ένας από αυτούς έκοβε κομμάτια από την καρδιά του κι' ένας άλλος από τ' ό σηκότι του. Κι' έπειτα τα πουλούσαν σ' εκείνον που προσέφερε περισότερα. Τ' ό περίεργο τώρα είνε ότι οί Κινέζοι εκαναν σαν τρελλοί για τις σάρκες του άρχιληστού και τις καταθρόχιζαν ετσι ώμές επί τόπου! Τ' ό θέαμα αυτό ήταν άπαισιο, ανατριχιαστικό:

— Μά γιατί τρώνε έτσι τις σάρκες του ληστού; ρώτησα τόν άστυνόμο.

Έκείνος σήκωσε τους ώμους του άδιάφορα, στενοχωρημένος.

— Προλήψεις του λαού... μου άπάντησε. Νομίζουν πως όταν θα φάνε ένα κομμάτι από την καρδιά ή τ' ό σηκότι του Χό-Λιν - Τσάγκ θα γίνουν έξυπνοι κι' άτρόμητοι σαν κι' αυτόν!...

Μά την αλήθεια, ποτέ μου δέν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι ένας Κινέζος λήσταρχος θα είχε τόσο παράξενο τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

σου άρέσει, νά...

— ... Ναι, μου άρέσει να ξαναγυρνώσα στην παλιά εκείνη και καλή εποχή! οιακόπτε ή Κοκό, άποφασιστικά. Μου άρέσει να με ξαναλένε Μαργαρίτα... Μου άρέσει ένας σύζυγος σοβαρός, γλυκός, άφωσιωμένος σε μένα κι' όχι ένας δανδής θεότρελλος, που να σεχωρίζη στα υαλόνια, έτοιμος να ρουφηχθή σαν καραμελλά απ' την πρώτη χτυπητή καλλονή, ή όποία θα τέν λαχταρήση... Μου άρέσουν οι χοροί, αλλά όχι πειά τα ταγκό και η ρούμπες και τα φόξ - τροτ, μά τα θάλς, ή μαζούρκες, ή καόρίλλιες, οί λανσιέδες... Συχαίνομαι τις τζάζ-μπάντ που με ζαλίζουν, και τα «παράσιτα» των ραδιοφώνων που με ξεκουφαίνουν... Συχαίνομαι τους νέγρους, τις μπανάνες, τις χαθάγιες, τα «γκέρλς», τα ξεθεωτικά ζενύχτια στα δήθεν κοσμικά κέντρα, που είνε στην πραγματικότητα κέντρα έκτραχλητισμού... Και ποθώ μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή, με τόν άνδρα μου, με τα παιδιά μου, με τ' ό απαλό και ξεκουραστικό γραμμόφωνό μου, με τ' ό σκυλάκι μου, με τη γατούλα μου, με την κουζίνα μου!... Ναι, άηδίασα πειά αυτή την κοινωνική ξεραίλα, τη γεμάτη από θορύβους, από έκνευρισμό, από ύποκρισία, κι' από πιθηκισμούς, και ποθώ νά...

— Ποθής να π' άς σε μιά έρημο για να ζήσης, χειρότερη από άσκητής, χειρότερη κι' από καλογρηά! διακόπτε με τη σειρά της τώρα κ' ή Μαντώ, κατάπληκτη άφάνταστα, και σχεδόν άγανακτισμένη.

Μά ή Κοκό — ή Μαργαρίτα — δίχως να έπηρεασθή καθόλου, μουρμουρίζει με νοσταλγία πικρή, σαν να ξέρη πόσο άπραγματοποίητα είνε στον κύκλο της τα παραπάνω όνειρά της:

— Μακάρι να πήγαινε στην έρημο!... Κ' ή Σαχάρα άκόμη, έχει κι' αυτή όάσεις ζηλευτές, ενώ ή κοινωνία μας πλημμυρίζει από άσχήμιες κι' από προστυχίες!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

ται διαβάζοντας τόν κατάλογο των μελών του άδελφάτου, φωνάζει και τ' ό όνομα του νεκρού προέδρου. Και τότε, ένας απ' τα άλλα μέλη, άπαντάει στερεότυπα:

— Παρών ο πρόεδρος μας, αλλά χωρίς δικαίωμα χρήσεως της ψήφου του!

Στη σχετική εικόνα μας, βλέπετε τόν σκελετό του Μπένθαμ, ντυμένον με τ' ό κοστούμι του της εποχής εκείνης, ενώ τ' ό κρανίου του θρισκεται σε μιά «γυάλα» άνάμεσα στα πόδια του.